

fred, fik Løfter af denne Regering, som de byggede deres Tilsagn paa, og som de bevarede for dem selv langt frem i Tiden.

Den 8. April, da en Forespørgsel fra os blev stillet her i Salen, da den højtærede Statsminister gik længere ud i sine Løfter til det konservative Folkeparti, da var Dagen, da det radikale Venstre burde have talt, da det radikale Venstre burde have sagt: Saadanne Løfter kan Statsministeren ikke give til konservativ Side, thi han har givet de modsatte Løfter til det radikale Venstre. Det var Dagen, da de skulde have talt; og den Dag kunde de have fældet den nuværende Regering og medvirket til at standse det Overfald paa Fattigfolk, som nu er i Færd med at blive gennemført. Skal vi til at fordele Ansvar, saa holder jeg paa, at saa skal hver have den Part, der tilkommer ham, og det radikale Venstre sin meget klækkelige Part.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch indvendte mod dette Forslag, at selv om vi nu fik et Valg, hvad vilde der saa komme ud af det? Der kunde jo ikke ventes noget arbejdsdygtigt Flertal! — Hvorfor ikke? Hvorfor skulde det være udelukket nu, mere end det er udelukket om et halvt Aar, eller hvornaar det nu kan blive, at Skæbnetimen er inde, da Regeringen ikke kan undslaa sig for at komme til Valg? Valget kan jo da ikke skydes ud i ubegrænset Tid; og den nuværende Regerings Muligheder for at holde sammen og bevare Arbejdsmulighederne her i Tinget er virkelig ikke saadanne, at man deraf føler sig fristet til at mene, at noget bedre ikke skulde kunne skabes. Jeg synes jo ikke, at hverken Regeringen eller andre har Grund til at mene, at der her er noget egentlig arbejdsdygtigt Flertal, i hvert Fald ikke overfor det Arbejde, der virkelig betyder noget. Saa at gøre det bedre end det nuværende det skulde jeg dog tro i alt Fald ikke kunde være nogen vanskelig Opgave.

Navnlig forekommer det mig, at der ingen Tvivl kan være om, at Vælgerne vilde sætte mange Kræfter ind paa virkelig at faa Klarhed, efter at de har oplevet disse 6—7 Maanedes, som nu er forløbet siden den 2. December. Der er ingen Tvivl om, at Vælgerne nu er fuldkommen klare over, hvad denne Regerings Hovedopgave er: Ikke det, der stod i Spidsen for Programtalen, men det, der fandtes længere nede. Erhvervs Krise og Arbejdsløshed stod pænt i Spidsen for Programtalen, men det var Ord. Handlingerne, det er den Forringelse af den sociale Lovgivning, som nu er i Færd med at blive gennemført. Efter at Befolk-

ningen har opdaget dette, er der for mig ingen Tvivl om, at saa skal Befolkningen nok skabe det nødvendige regeringsdygtige Flertal, et ganske andet Flertal end det usle Flertal, der dannedes den 2. December.

Saa bevægede det ærede Medlem Hr. P. Munch sig paa en besynderlig Maade ind paa at ville fastslaa Regeringens manglende parlamentariske Berettigelse til at udskrive Valg. Det var en ret ejendommelig Betragtning. Jeg har hørt den en Gang før her i Salen og har ogsaa en Gang før vendt mig imod den; jeg vil heller ikke lade den gaa hen nu, men paa det bestemteste vende mig mod, at en saadan Statsret skulde kunne fastslaaes.

Hvad i Alverden skulde Regeringen ellers have at værges sig med, hvis den skulde give Afkald paa sin Appelret til Vælgerne? Hvad blev det saa for besynderlige Tilstande, vi kom ind i? Jeg under ikke den nuværende Regering ret meget; men Retten til Appel til Vælgerne skal den have; den synes jeg ikke det radikale Venstre skal have Lov til at tage fra den. Og jeg befinder mig her i nøje Overensstemmelse med Statsministeren, som tidligere har erklæret, at den Ret vil han ikke fraskrive sig. Nej, selvfølgelig ikke — det manglede dog blot, at en Regering skulde være forbandet til at sidde 4 Aar og slæbe sig igennem de værste Umuligheder uden at kunne appellere til Vælgerne, naar et Folketingsflertal maaske gjorde den Livet saa broget, at det var den umuligt at udføre noget som helst nyttigt! Det kan dog vel heller ikke være det ærede Medlem Hr. P. Munchs Mening. Det ærede Medlem er alt for klog og alt for befaren i disse Emner til, at det kan være hans virkelige Mening, lige saa lidt som det kan være hans virkelige Mening, at vi begik en Forbrydelse ved at bringe Kronen i Pari.

En af det ærede Medlem Hr. P. Munchs Indvendinger var endvidere den, at man jo ikke kunde sætte noget andet i Stedet, naar man nu stoppede denne paabegyndte Lovgivning og gik til Valg. Men det er saa heldigt — og det har det ærede Medlem helt overset —, at der behøves ikke noget andet at sætte i Stedet. Der bestaar en social Lovgivning, som gælder, indtil den bliver forandret, og den bevares, naar vi udsletter det nuværende Makværk af Lovforslag, indtil vi har været til Valg. Saa bestaar hele den nuværende sociale Lovgivning uændret, og naar der saa er dannet et Flertal, der har givet Vælgerne ordentlig Besked om, hvad der forestaar dem, saa er Tiden inde, da man kan begynde at undersøge, om der skal reformeres her eller der; saa begynder man